

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionens beslutning C(2003)1084 skal annulleres af følgende grunde:

I Kommissionen har anlagt et åbenbar urigtigt skøn eller bedømmelse

- a) De irske myndigheder kan ikke godkende gyldigheden af den ekstrapolationsberegning, som Kommissionen skulle have foretaget (eller: angiveligt har foretaget) og har gjort gældende, at ekstrapolation ikke er en acceptabel metode til fastsættelse af et tilbagebetalingsbeløb i en situation med meget kortsigtede tilskudsordninger, såsom Operational Programme for Tourism (1989-1993). De har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har undladt at anføre det retlige grundlag for ekstrapolationsberegningen, som Kommissionen skulle have foretaget (eller: angiveligt har foretaget).
- b) Kommissionen har lagt sin egen definition/fortolkning af betydningen af ordlyden i artikel 23 i forordning nr. 4253/88⁽¹⁾ til grund, hvorved den skabte mulighed for en udvidelse af sine beføjelser, hvilket er i strid med den udtrykkelige bestemmelse i nævnte artikel, og udgør en åbenbar urigtig vurdering fra Kommissionens side i forbindelse med udøvelsen af skønnet i henhold til forordningens artikel 24.
- c) Det er en åbenbar fejl, at Kommissionen har forsøgt at begrunde, hvorfor den har pålagt Irland sanktioner med en henvisning til dataoplysninger, som blev offentliggjort i 1997 og dermed flere år efter programmets afslutning, samt med henvisning til, at der var tale om en kodificering af en tidligere fastlagt praksis, selv om den pågældende almindelige praksis hverken er fastlagt af Kommissionen eller Den Europæiske Revisionsret i forbindelse med deres opfølgning/overvågning af programmet.
- d) Kommissionen har desuden begået en åbenbar fejl ved at fastslå, at det rapporteringssystem, som de irske myndigheder havde udviklet, var behæftet med fejl eller risici.

II Tilsidesættelse af det grundlæggende princip om gennemførelse af Traktaten

I udøvelsen af sit skøn i henhold til artikel 24 i forordning nr. 4253/88 har Kommissionen anlagt et urigtigt skøn eller begået en retlig fejl, idet den ikke tog hensyn til de grunde, der var anført i ansøgningen. Kommissionens bedømmelse er i strid med bestemmelserne i artikel 23 og 24 i forordning nr. 4253/88.

III Tilsidesættelse af princippet om forbud mod retsreglers tilbagevirkende kraft, retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning.

Anvendelsen af standarder for økonomisk forvaltning med tilbagevirkende kraft og navnlig af udvælgelseskriterier, som

først blev udarbejdet flere år efter afslutningen af de omhandlede projekter under omstændigheder, hvor de fulgte procedurer til enhver tid var i overensstemmelse med den gunstigste praksis på det pågældende tidspunkt og godkendt af Kommissionen, betyder, at Kommissionen anvender fællesskabsretten med tilbagevirkende kraft.

IV Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og/eller principperne vedrørende pålæggelse af sanktioner

Kommissionen havde klart andre alternativer til rådighed end den beslutning, der blev truffet i den foreliggende sag. Kommissionens adfærd står slet ikke i forhold til det tilstræbte mål/resultat, når de omhandlede projekters fortsatte virkning og arten af det begunstigede projekt tages i betragtning. En sådan adfærd bør sanktioneres i en situation, hvor der ikke er ført bevis for, at der er begået fejl fra virksomhedens eller myndighedens side.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19.12.1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374 af 31.12.1988, s. 1).

Sag anlagt den 24. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-274/03)

(2003/C 200/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. juni 2003 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Georges Zavvos som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), offentliggjort i EF-Tidende L 181 af 20. juli 2000, s. 65-74, da det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

støttemodtageren, der har behov for beskyttelse i sager, hvor artikel 15 finder anvendelse.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 20. juli 2002.

— Retten i Første Instans burde ikke have antaget, at betegnelsen af støttemodtageren som blot »en oplysningskilde« under proceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, var til støtte for dens konklusion.

Appel iværksat den 25. juni 2003 af Scott SA til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-366/00, Scott SA, støttet af Den Franske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-276/03 P)

(2003/C 200/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. juni 2003 iværksat appel af Scott SA, Saint-Cloud (Frankrig), ved barristers Sir Jeremy Lever KCMG, QC, og G. Peretz, samt solicitors A. Nourry og R. Griffith, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-366/00, Scott SA, støttet af Den Franske Republik, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾.

— Retten i Første Instans har med urette undladt at tage hensyn til ordlyden af artikel 14 og 15, som viser, at artikel 15 vedrører støttemodtageres erstatningsansvar.

— Retten i Første Instans har fejlagtigt ikke anerkendt, at dens fortolkning af artikel 15 har som konsekvens, at formålet med denne artikel, nemlig at tilvejebringe retssikkerhed for støttemodtagerne, modarbejdes.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den af Retten i Første Instans truffede afgørelse, hvorved Retten frifandt Kommissionen for Scotts påstand om annullation af artikel 2 i Kommissionens beslutning ⁽²⁾, for så vidt som Scotts påstand er baseret på, at Kommissionen har tilsidesat i forordningens artikel 15, ophæves.
- Beslutningens artikel 2 annulleres, i det omfang den vedrører den påståede støtte ydet i form af en favorpris for grunden som omhandlet i beslutningens artikel 1.
- Kommissionen tilpligtes at betale appelsagens omkostninger, herunder Scotts omkostninger i første instans.

Retten i Første Instans har med urette lagt til grund, at det forhold, at Kommissionen ikke er »forpligtet« til at »underrette« modtagere om foranstaltninger, der afbryder forældelsesfristen, er relevant for spørgsmålet om, hvorvidt en foranstaltning, som modtageren ikke er underrettet om, kan afbryde forældelsesfristen.

Retten i Første Instans har med urette lagt til grund, at der ved artikel 15 blev indført en ensartet forældelsesfrist, der gælder på samme måde over for den pågældende medlemsstat og »tredjemænd«; subsidiært har den med urette lagt til grund, at et sådant princip indebærer, at den anvendelse af forældelsesreglen, som Scott har påberåbt sig, er udelukket.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at dommen afsagt af Retten i Første Instans skal ophæves af følgende grunde:

Retten i Første Instans har fejlagtigt anvendt de nyligt indførte bestemmelser i artikel 15 i forordning nr. 659/99 ⁽³⁾, som om de var omfattet af ældre retspraksis vedrørende gennemførelsen af administrative procedurer.

Retten i Første Instans har med urette anset det for relevant for anvendelsen af artikel 15, at Scott ikke kunne have nogen berettiget forventning om, at støtten oprindeligt var lovlig; formålet med artikel 15 er at tilvejebringe retssikkerhed for det tilfælde, at støtten ikke er lovligt tildelt.

Retten i Første Instans tog med urette ikke hensyn til ordlyden af artikel 15 og undlod at behandle et vigtigt argument, som Scott fremførte for den, og som Retten har sammenfattet i dommens præmis 42.

— Retten i Første Instans burde have lagt til grund, at forordningen har indført en fællesskabsordning for statsstøtte, som i væsentlige og relevante henseender er ny.

— Den har ligeledes fejlagtigt undladt at lægge vægt, eller tilstrækkelig vægt, på det forhold, at det i særlig grad er

Retten i Første Instans har med urette betragtet det som relevant, at der ikke gjaldt nogen forældelsesregel ved udgangen af en periode på 10 år efter, at støtten var tildelt Scott.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001, s. 16.

⁽²⁾ 2002/14/EF: Kommissionens beslutning af 12.7.2000 om den statsstøtte, Frankrig har iværksat til fordel for Scott Paper SA/Kimberly-Clark (EØS-relevant tekst) (meddelt under nummer K(2000) 2183) (EFT L 12 af 15.1.2002, s. 1).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).